

št. 46/70

Spomenik zločinca v Sežani (2)

V *Demokraciji*, 14. novembra 2013, se je Milena Gruden, hči »narodnega heroja« Alberta Grudna - Bliska, odzvala na moje pisanje o Grudnovih zločinih v Brkinih med drugo svetovno vojno in že po vojni na Tržaškem.

Najprej, otroci ne morejo biti krivi za zločine svojih prednikov. Kljub temu se je hčerka zločinca Grudna odzvala na »zanimiv« način. Ob mojih dveh člankih je imela dve možnosti. Lahko bi se zamislila nad vsebino mojega pisanja oziroma nad zločini svojega očeta. Izbrala je drugo pot, name, ki sem pisal o zločinih njenega očeta, je izlila svoj gnev. Po njeno sem torej kriv jaz, ki sem postavil ogledalo zločinom njenega očeta. Svojega očeta pa ima, kot je zapisala, »kot borca v najlepšem spominu«. Umazati poskuša ogledalo, da bi zakrila strašljivo podobo, ki se je pokazala v njem.

Pravi, da je bil moj članek »nestrokovno« in »izjemno tendenciozen«. O tem na podlagi njegove vsebine gotovo sodi vsak bralec sam. Meni, da je tak način pisanja »vojna brez konca«, ki da »samo širi sovraštvo med Slovenci in nas vodi v vse večji razdor namesto v spravo«. Zaželela si je, »da bi nehali s takim načinom pisanja, ki vodi v sovraštvo med ljudmi«. Vse to so le levičarske floskule. Ob tovrstnih poskusih vplivanja na razkrivanje zločinov komunistov in partizanov je treba poudariti naslednje. Tovrstne članke (o zločinih partizanov) pišem samo zato, da o žrtvah partizanskih zločinov Slovenci izvedo vsaj nekaj. 45 let so komunisti pisali o zločinih drugih, niti besede pa ni bilo mogoče izreči o njihovih zločinih, ki so se leta 1941 začeli in so trajali do demokratizacije Slovenije (ne pa, kot večina danes napačno in tendenciozno uporabljaj izraz, »do osamosvojitve«) leta 1990. Razni tipi, kot so bili kardelji, ribičiči, mački in

grudni, bi v hipu zatrli vsakega, ki bi dal njihovim žrtvam glas. Milena Gruden je lahko iz mojega članka lepo videla, da žrtvam njenega očeta niti podobe nisem mogel dati, ker so prej omenjeni vse uničili. Samo besede sem jim lahko posodil.

Lepo bi bilo, da bi kdaj šla v Slivno pri Nabrežini, kjer bi ji kaj povedali o 20-letni Rosandi in 23-letni Vidi Kralj, predvsem o tem, kdo in na kakšen način ju je že po končani vojni umoril. Lepo bi bilo, da bi šla v Suhorje v Brkinih, kjer je njen oče umoril družino Gustinčič. Pri vsaki hiši ji bodo kaj povedali o tem, ji pokazali, kje se je njen oče kot rdeča vedevejevska podgana skrival, kje je le nekaj deset metrov za vasio umoril Gustinčičeve, kaj se je dogajalo v vasi v dneh po zločinu, za suhorsko cerkvijo pa lahko obišče tudi grob Gustinčičevih (Janezovih). Skromen, osamljen in s strašno zgodbo v njej pokopanih si menda zasluži obisk.

Hčerka »narodnega heroja« Alberta Grudna - Bliska meni, da sem človek, »poln strupa in gneva«, da je moja »nuja odpirati rane ljudem« in da se ji smilim. Prav, če tako želi oziroma če tako gleda na vse to: na zločine svojega očeta, na moje pisanje o teh zločinih in na pravico žrtev, da tudi o njih kdaj, čeprav zelo pozno, kdo spregovori vsaj nekaj besed.

Sočutje s 70 let zamolčanimi žrtvami je torej po mnenju hčerke »narodnega heroja«: »nestrokovnost«, »tendencioznost«, »strup«, »gnév«, »sovražstvo« in še kaj podobno zavrženega. To smo ljudje (ne le Slovenci, ampak nasploh): z »NAŠIMI« je vse v redu, so edini in pravi. Oni »drugi«, »vaši« pa so NIČETA, ki sploh ne smejo obstajati, če kdo kaj - zdaj v demokraciji - zapiše o njih, pa je vse drugo, samo »strokovnost« ne.

Saj, nič novega, sovražite žrtve, ki so jih povzročili komunistični partizani. Zato jih blatite, če je le mogoče, kot tudi tiste, ki kdaj kaj zapišemo v njihov spomin. Da bodo zločinci in njihovi zagovorniki vedeli, da so žrtve njihovih zločinov živele, tako kot so živeli (ali še živijo) oni.

Za Mileno Gruden je, kot je zapisala, pomembna sprava. Po

letu 1990 smo videli, kaj za levičarje pomeni sprava. Zame je pomembno sobivanje, kjer lahko vsak svobodno živi. Svobodno.

Ivo Žajdela, Ljubljana

št. 46/70

Spomenik zločincu v Sežani (3)

Razumem protest gospe Milene Gruden iz Komna in hvale vredno je njeno uvidevanje potrebe po spravi. Vendar ali premore toliko empatije, da se vživi tudi v čustva potomcev nasprotni, tj. protikomunistične strani?

Petinštirideset let smo morali objokovati žrtve in slaviti heroje le ene, »zmagovite« strani. In vsem generacijam na vseh stopnjah šolanja smo vbijali v glave zgodbe o kvizlingih in izdajalcih naroda, kar po avtentičnih danes dostopnih dokumentih zagotovo niso bili.

Kmalu bo minilo 70 let, odkar po vsej Sloveniji teptamo kosti tisočev zunajsodno po vojni pobitih. In spomnimo, kaj vse je bilo dovoljeno in zaželeno pisati o emigrantih (Sramota umira počasi). Ali ni bilo dovolj, da so izgubili dom in domovino?

Danes se te krivične obtožbe s pomočjo levih medijskih trobil ponavljajo v nedogled in tudi »šolska zgodovina« menda še ni dosti drugačna. Kdo in kako bo popravil te vnebovpijoče krivice?

Zaupanje

Spoštovani!

Pred vami so življenjske preizkušnje družin. Verjamemo, da nam bo skupaj z vami uspelo.

Oče s sinom, ki obiskuje osnovno šolo, živijo v Majhna gorska hiša je zelo stara in dotraja. Oče ima večje zdravstvene težave, zaposleni potrebujejo socialno pomočjo, ki komaj zadostuje za urejenih sanitarij in kopalnice, lesen podstropje potrebuje zamenjavo. Spoštovani bralci tega prošnja, da skupaj pomagamo tej družini.

Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana
banke: LJBAS12X, Koda namena: CHAR, Sklici: